

[Justitsministeren]

delig længde. Medens kravet om en særlig bestyrket mistanke ofte vil kunne opfyldes i voldssager, ligger strafniveauet i disse sager almindeligvis på fængsel i fra 30 til 60 dage, og derfor vil lovforslaget indebære en betydelig udvidelse af området for undtagelsesreglen, altså for retshåndhævelsesreglen i § 762, stk. 2.

Jeg forstår godt de tanker, der har motive-ret forslagsstillerne til at fremsætte forslaget, men jeg finder på trods heraf, at en regel som den, der foreslås, vil komme i strid med de tidligere nævnte varetægtsformål, de almindelige, anerkendte varetægtsfængslingsgrunde, og at en sådan regel ville være i disharmoni med de gældende regler.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at en ekspertkomité under Europarådet for tiden overvejer spørgsmålet om udformning af generelle principper for berettigelsen af varetægt. Det har under komiteens foreløbige overvejelser været den almindelige opfattelse, at varetægt kan være legitimeret også af retshåndhævelsesgrunde – altså fordi det ville støde retsfølelsen, hvis en person, der var sigtet for en meget grov forbrydelse, ikke var varetægtsfængslet – men man har præciseret, at det kun kunne være legitimeret i sager om særlig grove lovovertrædelser. En udvidelse af § 762, stk. 2, til også at omfatte voldssager vil ikke være i overensstemmelse med det synspunkt, som man altså hidtil i denne ekspertkomité under Europarådet har givet udtryk for.

Af de nævnte grunde kan jeg altså heller ikke tilslutte mig denne del af forslaget.

Erik B. Smith (S):

Efter justitsministerens ganske grundige gennemgang af selve lovforslaget, som vi i forskellig form vistnok har set fire gange her i folketinget, kan man sikkert koncentrere sig om enkelte hovedlinjer.

For så vidt angår det første af de to forslag, forslaget om advokatbeskikkelse til volds ofre, stiller man sig unægtelig det spørgsmål: er det overhovedet nødvendigt?

Retsplejeloven giver, som ministeren også var inde på, mulighed for at få advokathjælp for så vidt angår erstatningsopgørelsen, og i øvrigt kan man sige, at vi i forbindelse med loven om advokatbeskikkelse for voldtægts ofre fik den daværende justitsministers til-

sagn om, at man nu ville gøre sine erfaringer med den bestemmelse for at se, om det var rimeligt at udvide advokatbeskikkelsesmulighederne. Personlig har jeg lidt svært ved at se ligheden med voldtægts ofrene, men nu vel, lad os se på erfaringerne. Der er kun gået et halvt år, og jeg synes i alt fald ikke, at der er nogen særlig grund til hastværk på dette felt.

Det andet forslag, nemlig forslaget om udvidet adgang til varetægtsfængsling, indebærer nærmest, at varetægtsfængslingen bliver en del af sanktionen. Vi må i den socialdemokratiske folketingsgruppe sige, at det er vi ikke alene betænkelige ved, vi ønsker simpelt hen ikke at støtte en sådan udvidet mulighed.

Noget andet er – det kommer i øvrigt til udtryk fra forslagsstillerne i beretningen fra retsudvalget af 10. juni 1980 – at vi er enige i, at det er af afgørende betydning, at der ikke hengår lang tid mellem den begåede handling og den sanktion, der efter straffeloven skal påfølge. Det princip er vi enige i, men vi kan altså ikke støtte det konkrete forslag, som vi afviser.

Nathalie Lind (V):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Bjørn Elmquist, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne sige følgende:

Som justitsministeren meget rigtigt sagde, har der jo gentagne gange været indgående behandlinger af dette spørgsmål både her i salen og i retsudvalget. Da jeg gennemlæste dette lovforslag, efter at det var blevet gennemfremsat, øjnede jeg egentlig et vist lyspunkt; jeg havde et håb om, at tiden nu måtte være kommet til, at man fra socialdemokratiets side ikke havde den bastante nejsigerholdning, som vi de tidligere gange har oplevet. Jeg tænker ikke specielt på advokatspørgsmålet – det skal jeg vende tilbage til – men på, at det i bemærkningerne til lovforslaget er anført, at man kunne gøre det ved at ændre § 762, stk. 2.

Jeg synes også, at ministerens ord, selv om de endte negativt i konklusionen, alligevel var sådan, at der blev argumenteret for det standpunkt, at man måtte nøje overveje, om det var i overensstemmelse med de formål, som tillader varetægtsfængsling i disse grove voldssager.